

TRĂNG THU

Càng gần đến ngày lễ Trung Thu, lòng Dung càng đầy hy vọng sẽ có dịp gặp lại con và cháu ngoại của mình. Năm nào cũng thế, cứ đến gần Trung Thu là vợ chồng Thanh đưa con Kimmy về chơi, để thăm hai ba má hai bên, và nói cho cùng, theo lời của Thanh thì:

- Con thích ăn bánh trung thu của tiệm Nhi Đồng vùng ba mẹ ở nhất, vì đi nhiều nơi, con thấy mấy tiệm bánh chỗ khác làm dở lắm... không ngon như ở nơi này.

Con Thanh nó thích ăn bánh Trung Thu cho đến độ đã thử lên Internet, mở trang web có dạy làm loại bánh này để tự làm, nghe nói mất nhiều thì giờ, thử đi thử lại vài bận... nhưng sau đó thì đành lắc đầu, ỉu xìu nét mặt gọi phôn đến mẹ cho biết là thất bại...

- Con làm xong thấy dở quá, dục cho chó ăn nó cũng chê!

- Con tập làm bánh bía, mẹ nghĩ là dễ hơn...

- Bánh bía chỉ có nhân đậu xanh thì thà con mua đậu xanh ăn cho rồi...

- Con đi làm lại mắc công cháu, thì giờ đâu mà làm!

- Cuối tuần con mới làm mẹ à...

Rồi than thở:

- Mất thì giờ kinh khủng, lại còn phải dọn dẹp bếp núc... mệt quá!

- Chỗ con ở có tiệm Việt Nam không?

- Có chợ Tàu, nhưng hiện nay tụi con sợ thức ăn làm ở Tàu lắm mẹ ơi... nhất là mấy cái bánh Trung thu, họ phải ướp đủ thứ hoá chất độc hại để giữ cho lâu mốc, lâu hư... ăn vào kinh hãi lắm, bịnh như chơi!

- Phải đó... mẹ thấy trên Web cũng có bán, chụp hình quảng cáo thấy cũng Ok... nhưng ngon hay không thì mình không biết...

- Con hay thử mấy món bánh Việt và Mỹ... con thấy thích hương vị của bánh trung thu nhất, vì nó có mặn ngọt... lạp xưởng, rồi hột trái cây thập cẩm, thêm bào ngư vi cá lại càng ngon, có điều mắc quá...

Dung hứa hẹn:

- Hôm nào con về đây, mẹ sẽ mua cho con vài hộp bánh bào ngư vi cá, ăn cho đỡ...

Thanh khoái chí:

- Cám ơn mẹ... nhưng mẹ nhớ mua đúng cái tiệm mà con thích đó nhé... đừng mua tiệm khác là con biết liền.

- Mẹ biết rồi... mà sao cũng lạ, tiệm đó làm bánh trung thu ngon, lại quảng cáo món khác...

- Món gì mẹ?

- Thì món cháo vịt chứ gì nữa...

- À há... con thấy khách tới mua bánh trung thu cũng nhiều.. có khi còn nhiều hơn ăn cháo vịt đó mẹ..

- Đúng vậy...

Chợt Thanh ngập ngừng:

- Mẹ này...

- Gì con...

- Lần này về, con có đưa theo một đứa bạn của con Kimmy nghe mẹ...

- Vậy à, nó ra sao?

- Thì cũng phá phách... nhưng nó thích chơi với con Kimmy, và chỉ có con là nó nghe lời, nên ba má nó gởi con kèm nó giùm... Đúng ra thì ba má nó ở xa, giao nó cho bà mẹ nuôi. Bà ở gần nhà con, mà bà ngoại nó già rồi, hay đau yếu... nó sợ con mẹ à, còn bà ngoại nó cứng quá quen rồi, không dạy cháu được... thằng bé xinh xắn lắm...

- Ừ, thì có vợ chồng con với 2 đứa nhóc cũng được, không sao hết...

Thanh nói thêm:

- Con kèm thằng John này đã ba năm rồi... Nhiều khi nó ăn ở luôn nhà con... Máy năm trước không đưa về vì bà ngoại nó còn ở nhà, nay bà yếu phải vô

dưỡng lão nằm điều trị vài tháng... mà ba má nó không về, nên gửi cho con giữ luôn... Bữa nào gặp mẹ sẽ biết... con nói trước cho mẹ hay...

- Ok, Ok... thêm chén thêm đĩa thôi... với lại bố mẹ cũng nhớ tụi con lắm rồi, nhất là con Kimmy... Con vẫn nói tiếng Việt với nó chứ?

Thanh ngập ngừng:

- Ừmmm... nó đi học trên trường toàn bạn Mỹ... Thôi, hôm nào gặp mẹ sẽ biết...

Dung cúp phôn, hỏi thì hỏi... chứ nàng biết cháu mình chắc chỉ nói toàn tiếng Mỹ! Ba mẹ nó cứ xô tiếng Mỹ với nhau, thì làm sao con cái nói tiếng Việt cho được! Thôi thì mặc cho dòng đời đưa đẩy... nàng muốn cho con cháu giữ được lễ lối Việt Nam, nhưng ở xa như thế này đành bó tay! Mới nói chuyện với con qua phôn hôm nào, mà ngày mai là gia đình nó tới rồi. Dung thấy thời gian ở đây qua đi thật nhanh. Thấm thoát mà nay Dung đã đến tuổi bốn mươi lăm rồi! Bà ngoại mà 45 tuổi còn trẻ chán!

Con Thanh lấy chồng khi chưa xong đại học. Hai đứa nó cùng trường cùng lớp phải lòng nhau, khi ra trường thì con nhỏ đã vác cái bụng chình ình sắp sanh. Bắt buộc vợ chồng Dung phải cho chúng làm đám cưới... không thì thiên hạ cười cho thú cái đầu! Mà cũng lạ, sau lần đó thì lại không thấy Thanh đẻ đái gì nữa! Dung đã hỏi Thanh, thì nó trả lời giờ chỉ muốn một đứa con thôi!

- Tội nghiệp cho con Kimmy!

- Sao tội mẹ?

- Vì nó lớn lên không có anh chị em để chơi... khi mình già mất đi rồi, nó cô độc một mình...

- Cũng như con đó hả mẹ!

Câu nói của Thanh làm cho Dung cứng họng! Hồi đó Dung cũng vì sinh kế, không muốn sanh thêm con bận bịu, dùng thuốc ngừa thai liên miên... cho đến khi nghĩ lại giật mình, thì không thể mang bầu được nữa! Cho dù hai vợ chồng làm mọi cách, nhưng Dung cứ trơ ra đó!,Cuối cùng hai người đành nói với nhau: "Có lẽ Trời cho mình chỉ có một đứa con"! Vì thế cho nên không bao giờ Dung hối thúc hay bắt bẻ con gái mình về vấn đề sanh thêm

một đứa cháu nữa! Nhưng may cho Dung là Thanh cũng là đứa biết thương mẹ. Nhiều lần Thanh đã than với mẹ:

- Con không có chị em... buồn quá mẹ ơi...

Vợ vào câu đó, Dung mới nói:

- Con thấy không... không có chị em thì buồn lắm... mẹ thì không thể sinh sản thêm được cho con vui... Còn con, đẻ thêm vài đứa nữa rồi nghỉ... chăm tụi nó một lần, sau đó tụi nó lớn là con đỡ cực... hơn là lâu lâu sanh một đứa, thì lúc nào cũng phải vướng bận con nhỏ!

Lúc đó thì con Kimmy cũng hơn bốn tuổi... Bây giờ con cháu đã bảy tuổi, cũng chẳng thấy mẹ nó nhúc nhích gì! Chán thật! Dung đi ngủ sớm để mai dậy ngóng con. Nàng đã nấu sẵn một nồi xôi gấc, và làm cả một trăm cuốn chả giò cua ngon đáo để... Còn bánh Trung thu, Dung sẽ đưa con tới tiệm cháo vịt cho Thanh lựa đã đời... chắc là nó vui lắm...

o o o

*“Trời hồng hồng sáng trong trong,
ngàn phượng rung ngoài song...”*

Dung vui vẻ hát thầm trong lòng. Ở đây không có phượng đỏ, mà lại có phượng tím. Con đường phượng tím lúc nào cũng trải một lớp hoa tím đầy trong lòng đường, do những cánh hoa rơi thi nhau phủ xác thắm lên đó, trông đẹp như một bức tranh vẽ. Con đường đó ở công viên cạnh nhà Dung. Nơi mà cộng đồng Việt Nam đã mượn chỗ để tổ chức tết trung thu sắp tới cho năm nay. Khu công viên có căn phòng lớn để làm chỗ họp mặt cho các bà lão người Mỹ khi có dịp, và sân khấu lộ thiên cùng những hàng cây phượng tím rào quanh đẹp đáo để.

Dung quay vào bếp. Mấy đứa nhỏ cùng ông ngoại chúng nó đã chờ nhau đi đâu mất, khi Dung đang đứng nấu nồi bún mọc trong bếp cho bữa trưa. Nhìn chúng nó úp úp mở mở, lén lút như đang giấu nàng một cái gì, khiến cho Dung nghĩ ngợi... Có lẽ cha con chúng nó đang đi mua cho “bà ngoại” món quà gì đó, mà không muốn cho bà ngoại biết. Dù sao cũng gần đến ngày kỷ niệm đám cưới 30 năm rồi. Hôm mới đến, hai đứa nhóc đứng trước mặt Dung, khoanh tay cẩn thận, cúi đầu sát rạt, miệng đứa nào cũng nói:

- Chào bà ngoại.

Thằng John cũng nói tiếng Việt câu chào y như con Kimmy. Chắc là Thanh đã dạy cho nó nói câu đó. Ngoài ra thì không còn câu nào khác. Điều này cũng dễ hiểu vì chắc mẹ Kimmy đã dặn trước... chúng sợ mở miệng nói tiếng Mỹ, thì bà ngoại sẽ không hài lòng! Hai đứa cứ chầu đầu vào nhau mà thì thầm nhỏ giọng. Dung không thể nghe được chúng đang nói chuyện gì, và chắc chắn bằng ngôn ngữ Mỹ chứ còn gì nữa!

Dung làm lơ, cứ lo nấu nướng, dọn dẹp... tạm quên sự quan tâm về “tiếng Việt Mến Yêu” của mình. Ngày mai là ngày Hội Trung Thu rồi. Trẻ em sẽ tụ về mừng lễ, rước đèn và nghe nói có phát bánh free...

- Chắc là mấy cái bánh con heo nhưn đậu xanh chứ gì!

Chồng Dung hỏi, Dung gật:

- Chứ làm sao họ đủ tiền mua bánh trung thu cho tụi nó được anh! Nhưng có phần thi văn nghệ, nghe nói con nít sẽ biểu diễn hát hò vui lắm...

- Ừ... hy vọng là em sẽ vui...

- Vui chứ... tiếc rằng thằng cháu mình có nói được tiếng Việt đâu!

Nhưng đi coi con người ta biểu diễn cho đỡ ảm ức trong lòng! Vớ lại nó thấy còn học theo...

- Em đừng có than thở như vậy... Đi ra ngoài chơi là anh thấy vui rồi, nhất là có mấy đứa trong nhà cùng đi... Vui quá là vui...

- Hồi sáng em thấy anh xách một cái túi lớn, mua cái gì mà nhiều vậy?

- Bánh Trung thu.

- Cái gì, cha con anh đi qua tiệm cháo Vịt rồi à? Sao không kêu em đi với?

- Em mắc nấu nướng gì đó không nhớ sao... Anh rủ đi chơi em đâu có đi..

- Tại em cũng muốn qua mua bánh trung thu ngon cho con Thanh. Nó thích ăn bánh bên tiệm đó. Em sẽ mua nhiều cho nó mang về...

- Thì anh đã mua cho nó rồi... công nhận bánh họ làm ngon hơn mấy chỗ khác, lại lớn nữa!

- Vậy tối mai, gia đình mình thưởng trăng, ngồi ăn bánh trung thu, uống nước trà xanh... rồi kể chuyện Hằng Nga Hậu Nghệ cho hai nhóc con nghe... Ờ... mà nó có hiểu tiếng Việt đâu mà kể!

- Không hiểu thì em khua tay múa chân một hồi, rồi nó cũng hiểu... nó có máu nhà mình mà!

- Còn thằng kia? Nó có phải Á Đông đâu, vậy anh có nhiệm vụ làm cho thằng kia hiểu ý nghĩa của câu chuyện đêm Trung Thu Việt Nam nhé...

Rồi Dung nhỏ giọng:

- Em thấy nó ăn đồ Việt còn ngon lành hơn con Kimmy nhiều... Nó xử sự giống y như là con nhà Việt Nam vậy...

- Sao em lại nghĩ vậy?

- Nó ăn được mắm tôm với lại mắm nêm đó... trong khi cháu mình thì lại chê thối! Bữa hôm em còn thấy mấy mẹ con nó ngồi ăn sầu riêng với nhau mới ghê chứ! Thằng John còn chu cái mỏ ra nói: good, good... trong khi con Kimmy ăn có chút xíu rồi biến, còn nó với con Thanh thì lủm hết cả trái!

- Thằng Mỹ con này có tâm hồn ăn uống giống con gái em...

- Thì thầy nào trò nấy mà... Nó ở nhà con Thanh chắc cũng phải giống thầy nó chứ! Mà này... anh nhớ phải có nhiệm vụ giải nghĩa cho thằng John biết về tết trung thu của trẻ em Việt nhé...Làm sao mà nó chịu ảnh hưởng Việt Nam là hay lắm.

- OK... nhưng để làm chi??? Nó đâu phải Việt Nam mà cần giữ gìn gốc gác tông ty... với lại mỗi lần em cho anh uống trà xanh, là anh hay bị tào tháo rượt chạy dài dài...

- Thì em sẽ làm trà hoa lài...

- Rồi, thằng John để anh lo...

Dung nghĩ ông chồng mình cái gì cũng nói Ok, nhưng khi cơn buồn ngủ đến, thì ổng "xù" cũng nhanh như chớp! Nhưng không sao, đã có ba má chúng giúp Dung lo vụ này. Dung mỉm cười khi nghĩ đến hai vợ chồng nàng từng đối thoại...

- Thằng John thì cần quái gì phải học tiếng Việt...

- Nó đang ở trong nhà con Thanh...biết đâu sau này nó... lấy con Kimmy thì sao!

- Đúng là em lo xa hơn cà nông bản! Anh thấy con Kimmy nó ăn hiếp thằng John quá trời... nó mà lấy thằng John... thì tội cho thằng nhỏ!

- Ủa, anh phải về phe mình chứ! để anh coi...

Buổi chiều nhẹ nhàng nắng vàng hoe, mấy mẹ con, bà cháu rộn ràng thay đồ đi dự Tết Trung Thu. Vì công viên gần nhà nên họ rủ nhau đi bộ cho giảm gân cốt. Dung và chồng thong thả cất bước theo sau hai nhóc đang bước đi phía trước, đầu châu vào nhau thầm thì... vợ chồng Thanh thì đã qua công viên từ sớm, nghe nói là giúp Ban tổ chức làm cái gì đó...

Dung nhíu mày nhìn chồng:

- Anh, hình như em nghe hai nhóc này đang hát thì phải?

- Vậy sao? Tụi nó hát cũng OK mà... nhiều khi nó nói chuyện chứ hát hồng gì!

- Em nghe như có tiếng ư ư...

- Ối, để ý tới tụi nó làm gì... có người đẹp trai đang đi bên cạnh... em lại không biết, toàn để ý chuyện gì đâu!

- Gớm... đẹp trai mà cái bụng chang bang, uống bia cho nhiều vào!

- Tướng "đại gia" vậy mà chê sao trời!

- Già mà còn xí xọn!

Hai đứa nhỏ nghe ông bà ngoại đối đáp, không biết có hiểu gì không mà quay lại cười... Hai đứa hôm nay được mẹ diện cho thật nổi... Kimmy áo dài hồng, quần trắng, mang guốc mộc, đầu đội nón lá nhỏ ra dáng một cô bé nhu mì. Thằng John thì quần tây màu xanh dương đậm, áo dài Việt, đội cái khăn đóng cùng màu với quần, trông dễ thương vô cùng, nhất là nó có mái tóc vàng quăn quăn, khuôn mặt đẹp trai thật là ngộ nghĩnh. Thằng bé có vẻ thích chí khi mặc quốc phục Việt Nam. Tới nơi, sân khấu lộ thiên hôm nay có khá nhiều gia đình tham dự. Họ gồm có ông bà, cha mẹ, con cái cháu chắt... đưa nhau đến, một dịp để cho trẻ con nhớ về cội nguồn...

Mỗi đứa trẻ trước khi qua cổng để vào chỗ ngồi, đều được phát cho một túi quà, gồm có bánh trung thu, đúng như hòng Dung đã đoán là bánh hình con heo nhân đậu xanh, và một chiếc đèn xếp cùng đèn cầy để đi rước đèn khi ánh mặt trời tắt. Có đứa cầm những lồng đèn hình ngôi sao, con cá, trống cơm... đây là dùng để dự thi lồng đèn đẹp nhất. Dĩ nhiên những món này do chính tay ông bố hay người anh trong gia đình làm giùm, để đứa bé cầm đi thi...

Ngoài thi làm lồng đèn còn có thi hát, thi quốc phục trẻ em... Chắc tiết mục sẽ vui nhộn, hấp dẫn. Thanh đã dành cho gia đình cô một chỗ gần sân khấu, hàng ghế thứ ba nhìn lên sân khấu cũng khá rõ, và không nổi bật quá... Tính của bố mẹ thì Thanh đã rõ... Mẹ Thanh không thích trình trọng thái quá sẽ bị người ta chú ý.

Thanh nghĩ hôm nay chắc bố mẹ sẽ vui và hãnh diện ghê lắm, vì Thanh cho hai đứa nhỏ, con gái và bạn của con dự tiết mục hát song ca. Bản nhạc "Con Thương Ba Con Thương Má" ý nghĩa này, Thanh đã lựa chọn, thu vào đĩa, mở ra hàng trăm lần cho hai đứa nghe để học hát... Chưa kể là những lời hứa hẹn của bà mẹ trẻ, nếu hai đứa làm hay, sẽ được thưởng, dẫn đi chơi Disneyland. Con Kimmy bắt thằng John phải học cho thuộc. Nó biết thằng bạn nó hay nghe lời, nên thằng nhỏ còn thuộc bài hơn cả Kimmy. Ngoài ra, Thanh còn ghi tên cho hai đứa dự thi quốc phục nữa.

Dung cảm động bất ngờ khi thấy cháu của mình trên sân khấu, tay con bé cầm cái quạt, tay kia thì quàng vào cánh tay của John... Hai đứa vừa đi quanh sân khấu vừa nhìn nhau cười... Thiên hạ vỗ tay vang trời khi thấy thằng bé Mỹ ngộ nghĩnh với bộ đồ thuần túy Việt Nam... Nhìn con bé Kimmy nhún chân chào thật điệu, Dung thì thảo vào tai chồng:

- Không ngờ con Thanh nó cũng biết làm những cái màn này...

- Chứ em tưởng chỉ có mình "bà ngoại" là hay sao!

Hai đứa cháu lọt vào vòng chung kết. Phần thi tài năng, hai đứa trình diễn bài hát Thương ba Má thật là trót lọt, không sai chữ nào... nhất là khi thằng John gân cổ: "Con thương ba là con thương má"... thì thiên hạ khoái chí vỗ tay rần rần... Kết quả, ban giám khảo chấm thằng John nhất, con Kimmy nhì... chỉ vì thằng bé có khuôn mặt Mỹ mà hát hay, trúng giọng, lại trả lời rành rọt nói theo kiểu miền Nam: "Sáu câu vọng cổ"!

- Cha mẹ con là Mỹ, nhưng con yêu Việt Nam...

Khi thân nhân các bé được mời lên sân khấu, thì vợ chồng Thanh đại diện cho thằng John, còn ông bà ngoại thì đại diện cho bé Kimmy. Dung lung túng ngượng ngập muốn từ chối, nhưng nhìn ánh mắt con Kimmy rạng ngời đang đợi ông bà ngoại, nàng đành ráng mà đi lên trên. Họ cùng đứng trên sân khấu bên cạnh nhau...

Anh MC hỏi:

- Tôi hơi hơi có tò mò... Xin anh chị cho biết tại sao anh chị nhìn giống y Việt Nam, mà cháu lại giống Mỹ? Có phải con ruột hay con nuôi ạ?

Thanh cười, lắc đầu:

- Cháu không phải con chúng tôi...

- Hả! Xin chị nói rõ hơn...

- Con gái tôi là Kimmy, còn cháu John là bạn cùng lớp với Kimmy. Tôi dạy thêm cho cháu John ở nhà, nên đã chỉ cho cháu nói và hát tiếng Việt...

Dung nhìn qua Thanh với ánh mắt có vẻ không tin, con bé cười, tiếp:

- Dạ phải, John biết tiếng Việt nhưng không rành cho lắm, cũng giống như con gái của tôi... chúng nó được cho đi học lớp Việt Ngữ đã ba năm nay rồi...và có thể nghe hiểu tiếng Việt, cũng như nói chuyện chút chút...

- Hay quá... theo trong tờ đơn thì chị ở tiểu bang khác đến đây, làm sao mà chị biết có chương trình này để cho hai cháu tham dự?

Anh MC quay qua vợ chồng Thanh, nhưng Thanh lại ra dấu cho Dung trả lời. Dung ngượng ngùng:

- Dạ hàng năm các cháu về thăm tôi, là bà ngoại của cháu Kimmy, nên chúng tôi nói cho cháu biết chương trình này.

- Tốt quá... xin cảm ơn những câu trả lời và chúc mừng gia đình các anh chị...

Dung đi xuống, trong lòng hồi hộp như trống đánh, nhưng kèm theo nỗi mừng vui vì hai đứa cháu trúng cuộc thi quốc phục... Thằng John được quàng một cái khăn thêu chữ Quốc Phục năm 2011 hạng nhất, tay ôm cái

cúp vàng, dưới chân vô số phần thưởng... Cu cậu thích quá, nó giơ cái cúp lên cao, miệng hét:

- Vui quá, vui quá...

Nhờ hai đứa cháu trúng giải, vợ chồng Dung thấy vui vẻ trong lòng... Không ngờ chúng nó học tiếng Việt mà con Thanh giấu nàng. Chắc nó thấy chưa hài lòng nên chưa nói ra điều này cho mẹ biết, hay muốn làm mẹ ngạc nhiên. Dung ngồi chờ lũ trẻ đi rước đèn khi ánh nắng vừa lặn đi, bóng tối bao trùm vạn vật. Vợ chồng Thanh và ông ngoại đã họp cùng ban tổ chức đi theo giữ gìn trật tự, an ninh cho lũ trẻ...

Có đứa đốt cháy cả lồng đèn đang khóc ré lên vì tiếc! Có đứa đánh nhau vì đã lấy bánh của bạn bỏ tọt vào miệng, trong lúc bánh của nó vẫn ôm khư khư trong tay...! Mặc, đoàn rước rồng rắn vẫn lung linh màu sắc dưới ánh trăng.

Khi về đến nhà, thì đồng hồ chỉ gần mười giờ đêm! Thăng John bây giờ khăn đóng đã tuột đầu mất! Cái áo dài xanh dính một mảng nước ngọt trước ngực, quần thì lấm lem vì đi rước đèn đạp cả vào nước đọng ven đường. Con Kimmy thì khá hơn. Con nhỏ này điệu hơn má nó nhiều. Áo quần vẫn nề nếp thẳng thớm... có điều bao quà của thăng John mà nó cầm giùm, thì để đâu cũng không biết, chỉ có quà của nó thôi, hỏi cũng chẳng nhớ!

Ngồi vào xa lông nghỉ mệt, lúc này, con Thanh mới tăng hăng:

- Hai đứa biểu diễn tiếng Việt cho ông bà ngoại nghe đi...

- Dạ...

Thăng John và Kimmy tới trước mặt Dung, khoanh tay, nói tiếng Việt rành rọt một cách... cố gắng:

- Thưa ông bà ngoại, chúng con thương ông bà lắm...

- Trời ơi, sao mấy hôm nay các cháu không nói tiếng Việt cho ông bà nghe?

Thăng John lắc đầu:

- Dạ không được... chúng cháu chỉ nói biểu diễn thôi...

Dung cười:

- Cha mày, thằng Mỹ con dễ thương quá... còn Kimmy, thằng John nói rồi, tới phiên con nói cái gì đây?

- Dạ... con nói bà ngoại đẹp lắm...

- Trời đất... thiệt hay xạo đây???

- Dạ thiệt, mẹ con dạy vậy...

Ông ngoại xen vô:

- Mẹ dạy hả... vậy con thấy bà ngoại có đẹp không?

- Dạ... bà ngoại đẹp hơn ngoại thằng John...

Nghe con nói, Thanh ôm bụng cười to lên, chồng Thanh buột miệng:

- Con bé này, bà ngoại thằng John to như thùng phi mà đẹp gì... bà ngoại này mới đẹp nè...

- Dạ đúng, ngoại con to nhưng hiền lắm... nuôi con từ nhỏ tới giờ.. con thương ngoại nhiều, dù ngoại to như con voi con cũng thấy đẹp, thấy thương...

Tiếng thằng John làm cho Dung cảm động ngang xương... Nó là người Mỹ, tình cảm thì cũng như Việt Nam thôi... Nó lại nói tiếng Việt trôi chảy...

Dung ôm hai đứa bé vào lòng:

- Các cháu giỏi lắm... bà thương lắm... Bà mong hai đứa sẽ về thăm ông bà hoài hoài nghe... và nhớ nói tiếng Việt cho giỏi nghe...

- Dạ bà...

Lần đầu tiên, Dung đi ngủ trong sự thương cảm còn tràn đầy tim... Một đứa trẻ không liên hệ máu mủ mà sao thương thế không biết!!! Thật đúng là "Tình thương không biên giới"

Diễm Châu (Cát Đơn Sa)